

Liane

Moriarty

Nog één

keer feest

De bestsellerauteur van *Het geheim van mijn man*

Liane Moriarty

Nog één keer feest

De Fontein

2

‘Een huwelijk, dat is hard werken en soms heb je er goed de balen van. Het is net als met schoonmaken. Het is nooit af. Gewoon je tanden op elkaar en doorbijten, dag in, dag uit. Mannen hoeven er natuurlijk lang zo hard niet aan te trekken als wij, maar ja, mannen, hè? En schoonmaken kunnen ze ook al niet. Tenminste, in mijn tijd nog niet. Ik weet ook wel dat ze tegenwoordig koken, stofzuigen, luiers verschoneren en al die dingen meer. Maar nog steeds krijgen zij meer betaald voor hetzelfde werk, of niet soms? Jullie hebben nog een lange weg te gaan, meisjes. Maar jullie laten het ook eigenlijk maar een beetje over zijn kant gaan.’

‘Ja, ja, tante Connie, maar weet je, het huwelijk in het *algemeen* kan me niet schelen. Ik ben geïnteresseerd in het huwelijk van Alice en Jack. Wat vindt u daar nou van? Normaal? Abnormaal? Probeert u zich die relatie weer eens voor de geest te halen! Zelfs de kleinste herinnering kan me al verder helpen. Hielden ze van elkaar, denkt u?’

‘Hielden ze van elkaar! Pfff! Ik zal je eens wat vertellen, iets belangrijks. Schrijf maar op. Ben je er klaar voor?’

‘Ja, ja, ik ben er klaar voor.’

‘Liefde is een besluit.’

‘Liefde is een besluit?’

‘Inderdaad. Een besluit. Geen gevoel. Dat is wat jullie jonge mensen niet inzien. Dat is de reden waarom jullie allemaal gaan scheiden. Ik wil je niet beledigen hoor, schat. Zet die stomme taperecorder maar af, dan zal ik eens even lekker wat wentelteefjes voor je bakken.’

‘Maar ik zit mudvol, tante Connie. Echt. Aan u heb ik ook niks. Het Munro Baby Mysterie is net een legpuzzel. En u bent een stukje van die puzzel. Als ik alle stukjes zou vinden dan kon ik hem oplossen. Stelt u zich dat eens voor! Na al die tijd. Zou u dat niet leuk vinden, dan? Zou dat niet *fascinerend* zijn?’

‘Ach, lieve Veronika, waarom zoek je niet een baantje? Een gewone vaste baan, bij een bank, of zo.’

3

Totaal onverwacht, net na de paasvakantie, belde Sophie Honeywells ex-vriendje, Thomas Gordon, haar op haar werk met de vraag of ze een borrel met hem wilde gaan drinken. Hij wilde iets 'behoorlijk belangrijks' met haar bespreken.

'Toch niet iets *te* belangrijks, hoop ik?' hoorde Sophie zichzelf vrolijk maar onzeker zeggen. Haar hart ging tekeer, alsof ze net ergens flink van geschrokken was, en eigenlijk schrok ze ook best toen ze die vertrouwde maar toch ook zo vreemde stem hoorde. Het was de eerste keer dat ze elkaar spraken nadat er drie jaar eerder op een nogal vervelende manier een einde aan hun relatie was gekomen.

'Er is toch niemand overleden, mag ik hopen?' vroeg ze zo luchtig mogelijk.

Wat een domme opmerking. Dat soort dingen zei ze normaal gesproken nooit. Het waren vast de zenuwen.

Er viel een korte stilte en toen zei Thomas: 'Nou, ja, eigenlijk wel, er is inderdaad iemand overleden.'

Sophie sloeg met de palm van haar hand tegen haar voorhoofd. Stommeling! Even schraapte ze angstig haar keel en toen herinnerde ze zich gelukkig hoe een beleefd mens een nabestaande dient te condoleren. 'Thomas,' zei ze zachtjes en bedroefd, 'wat erg voor je.'

'Ja, dank je,' antwoordde Thomas kortaf. 'Dus, eh, wil je wat met me gaan drinken?'

'Ja, natuurlijk. Maar, nou ja, wie is er eigenlijk precies overleden?'

'Daar wil ik het liever vanavond over hebben.'

Opeens was het alsof ze nooit uit elkaar waren geweest. Waarom kon hij nou niet gewoon zeggen waar het om ging? Haar mond begon een van die stille schreeuwen van frustratie te vormen die zo karakteristiek waren voor haar telefoongesprekken met Thomas. 'Maar dan ga ik me de hele dag afvragen wie het is. Wie? Wie is er overleden?'

Hij zuchtte zwaar en zei, om de ernst van de zaak te onderstrepen:

‘Mijn tante Connie.’

‘O! Sophie probeerde niet al te opgelucht te klinken. ‘Het spijt me.’ Ze kon zich zijn tante Connie nog goed herinneren, maar de oude dame moest minstens negentig zijn geweest en Sophie had zich er toch al bij neergelegd dat ze haar nooit meer zou zien, sinds zij en Thomas uit elkaar waren. Na drie jaar ijzige stilte had hij haar toch niet gevraagd wat te gaan drinken om haar te vertellen dat tante Connie dood was?’

‘Het zal wel in de krant komen,’ zei ze. ‘Ze was best beroemd, toch?’

‘Ja, waarschijnlijk wel. We praten vanavond verder, oké? Leuk, een beetje bijpraten. Het Regent dan maar, om zes uur? Weet je hoe je daar moet komen?’

Het Regent Hotel lag op vijf minuten lopen van haar kantoor. ‘Ja, natuurlijk. Tot dan.’

Ze legde de hoorn op de haak en schreef langzaam *Thomas, 6 uur* op een post-it en plakte dat op haar scherm, alsof ze het anders zou vergeten. Wat ze wel was vergeten, was de manier waarop hij zich druk kon maken over het feit of vrouwen, die hulpeloze, breekbare wezens, wel in staat waren zich zonder hulp van de ene naar de andere plek te begeven.

Dat was niet eerlijk. Ze gaf zichzelf een mentale tik op de vingers voor de gedachte dat Thomas een seksist was, terwijl hij in werkelijkheid een goedzak was die zich altijd druk maakte om vervoersmogelijkheden van zowel vrouwen als mannen. Hij was meer een bezorgde vader voor iedereen.

Hij was trouwens inmiddels ook echt vader geworden. Het leek erop dat zijn hart weer hersteld was nadat Sophie het ‘door de papierversnipperaar had gehaald’ (zijn woorden, geschreven in een dronken, deerniswekkende e-mail vol foute metaforen), aangezien hij nu getrouwd was met een meisje dat Deborah heette en ze een baby hadden met de naam Millie of Lily of Suzy, iets schattigs in elk geval.

Dat ze de naam was vergeten was maar een pose. Ze wist dondersgoed dat het kind Lily heette.

Sophie keek weer naar haar computerscherm. Toen Thomas belde was ze net bezig om een memo op te stellen aan de feestcommissie. De aanhef had ze al:

😊😊😊😊😊😊😊😊

Op deze vrolijke manier begon ze al haar memo’s aan de feestcommissie. Ze vond het helemaal niks, die hele commissie, een belachelijk concept (de commissie bestond echter al toen ze hier kwam werken)

en de leden waren zo meedogenloos positief en zeurden de hele tijd dat ze allemaal toch vooral veel 'lol moesten hebben op het werk'. Maar het zou een hoofd Personeelszaken niet passen om de feestcommissie op te heffen. Zonder feestcommissie geen feest!

Ze typte:

☺ COMMISSIEVRIENDEN! HET IS TIJD OM UW DENKMUTSEN OP TE ZETTEN! ☺

Die tekst kreeg een vervolg met: GA EENS IETS ZINNIGS DOEN, STELLETJE LOSERS.

Een van de verkopers liep langs haar kantoor, klopte op de glazen muur en riep: 'Yo, Soph!' Ze riep terug 'Yo, Matt!' en stak een vuist omhoog.

Wat was ze toch ontzettend nep.

Ze drukte snel op de deletetoets, en genoot griezelen bij de gedachte aan de reactie die haar tekst zou opleveren als ze per ongeluk op *send* zou hebben gedrukt. Ze had die sippe smoeltjes graag willen zien.

Wat zou Thomas van haar willen, na al die tijd?

Ze herinnerde zich een donkere, zoetige geur. Het was de geur van wentelteefjes en de bloesem van de rode jasmijn – de geur van het huis van zijn tante Connie.

Sophie had bijna een jaar wat met Thomas toen ze besloot om het uit te maken. Het besluit was het gevolg van weken van pijnlijke zelfanalyse. Ja, ze hield van hem, maar hield ze wel van hem om de juiste redenen?

Een goede reden om van een man te houden was bijvoorbeeld omdat hij een goed hart had, maar het was verkeerd om van hem te houden vanwege zijn bankrekening. Het was goed om van hem te houden vanwege zijn prachtige blauwe ogen, maar oppervlakkig om van hem te houden omdat hij van die gebruinde spierbundels had. (Tenzij die spierbundels op een manier waren ontstaan die heel eigen aan die man was, bijvoorbeeld als ze het resultaat waren van een baan als schapenscheerder of acrobaat, of omdat hij in een rolstoel zat.)

Maar was het goed of fout om van een man te houden vanwege zijn amandeltaart? Thomas kon goddelijk lekker koken en Sophie was een vrouw die dol was op lekker eten. Kijken naar hoe hij knoflook sneed, maakte haar al wee van verlangen, en een hapje van zijn amandeltaart stond gelijk aan een heftig orgasme. Zijn risotto met zeevruchten bracht haar vreugdetranen in de ogen. Maar was dat niet een vraatzuchtige, oppervlakkige basis voor de liefde? Vooral als je soms stiekem

en beschaamd wenste dat hij de amandeltaart gewoon afleverde, en niet bleef om weer een lang, saai verhaal te komen vertellen over de APK-keuring.

En was het verkeerd om van iemand te houden omdat hij de kleinzoon was van de Munro-baby, en je altijd al een beetje geobsedeerd werd door het mysterie rondom die baby? Stond dat niet gelijk aan van iemand houden omdat hij lid was van de koninklijke familie, terwijl je eigenlijk verliefd op hem had moeten worden als hij zich vermomd als eenvoudige boer aan je voordeed? En dat je dan helemaal verrast was als hij ineens een prins bleek te zijn.

Sophie dacht dat ze voor Thomas niet de liefde voelde die hij verdiende. Hij verdiende het om met een vrouw te zijn die weg was van die zware frons die hij altijd opzette als hij op een lastige plek moest inparkeren. Hij verdiende een vrouw die het schattig vond dat hij aandachtig elke regel van de veiligheidsvoorschriften las telkens als hij in een vliegtuig zat, en die zijn verantwoordelijkheden zo serieus nam dat hij een verdwaasde stewardess wel tien minuten doorzaagde over wat hij nou precies allemaal moest doen met de nooduitgang als er iets ergs zou gebeuren.

Maar nog belangrijker dan dat verdiende Thomas het om bemind te worden zoals hij Sophie beminde. Ze had een keer op zijn computer een document gevonden met de naam *Sophie*. Dat had ze natuurlijk geopend en het bleek een lijst met regeltjes te zijn voor hoe hij een goed vriendje kon zijn. Alsof Sophie een puzzel was die hij kon oplossen als hij zich aan die regels zou houden. Er stonden dingen in als: *Als S. voorstelt om iets in de buitenlucht te doen, niet aangeven dat het kan gaan regenen. Pessimistisch. Niet zeggen 'waar jij het liefste wilt' als S. vraagt naar de plannen voor het weekend. Irritant.*

Toen ze de lijst zag, moest Sophie huilen.

Thomas zag er goed uit, was intelligent, erg lief, en af en toe – als hij ontspannen was – redelijk gevat, maar Sophie begon zich ernstig zorgen te maken dat zij hem uiteindelijk ontrouw zou zijn. Het was al eens gebeurd dat toen ze uit eten waren en de ober haar vroeg of ze versgemalen peper over haar eten wilde, hun ogen elkaar hadden ontmoet en ze zo'n steek van seksuele aantrekkingskracht had gevoeld dat ze weg moest kijken.

Niet dat hun seksleven nou zo'n drama was. Het was gewoon dat seks met Thomas zo ontzettend keurig was en... zo goed georganiseerd. Terwijl hij haar overlaadde met geduldig, hoffelijk voorspel, dacht zij bij

zichzelf dat ze eigenlijk wel eens op het bed gesmeten en bruut genomen wilde worden. Als ze dat ooit tegen Thomas zou hebben gezegd, had hij haar natuurlijk plichtsgetrouw op bed gesmeten, maar wel voorzichtig, zodat ze geen bult op haar hoofd zou krijgen, en zonder twijfel zou hij dezelfde bezorgde blik in zijn ogen hebben gehad als wanneer hij achteruit inparkeerde.

De liefde, dat moest toch meer zijn dan wat ze met deze ongelofelijk aardige, maar ook enigszins irritante man had? Was het niet moreel verwerpelijk om een relatie aan te houden als je geen gekmakende passie voelde voor je partner? Had het niet iets nobels om een comfortabele relatie op te geven als je in de dertig was om op zoek te gaan naar de Ware?

Dit was de warrige gedachtegang die ertoe had geleid dat Sophie het uit had gemaakt met de liefste man met wie ze ooit iets had gehad.

Haar timing voor het beëindigen van de relatie was nogal ongelukkig. Uitermate ongelukkig zelfs. Ze had expres voor een vrijdag gekozen zodat hij het weekend had om over de ergste schok heen te komen. Hij was patholoog en ze wilde niet verantwoordelijk zijn voor verkeerde diagnoses.

Helaas wilde het verschrikkelijke toeval dat Thomas zo zijn eigen plannen had voor die specifieke vrijdag.

Het was natuurlijk niet háár fout. Hoe had zij nou kunnen weten dat hij geboekt had om die middag met haar naar Fiji te vliegen voor een verrassingsvakantie, die zou beginnen met een huwelijksaanzoek in het maanlicht op een parelwit strand bij de muziek van een orkestje gehuld in de klederdracht van het eiland? Hoe had zij nou kunnen weten dat hij meer dan vijftienduizend dollar had uitgegeven aan een verlovingsring? Hoe had zij nou kunnen weten dat minstens een dozijn vrienden en familieleden enthousiast betrokken waren bij de zorgvuldig geplande operatie? De vriendinnen die in het geniep haar koffer hadden gepakt met haar meest sexy lingerie; de diverse mensen die ingeschakeld waren om haar plantjes water te geven; haar baas, die haar vrijaf had gegeven van haar werk.

Natuurlijk hadden deze mensen gezworen om het geheim te houden, en op hun beurt had elk van die mensen ook weer drie mensen doen zweren hetzelfde te doen. Het was vervelend om erachter te komen dat zoveel mensen afwisten van haar aankomende huwelijksaanzoek terwijl zij er zelf geen weet van had. Maar dat deed er natuurlijk niet meer toe, zoals Thomas haar zo hartstochtelijk duidelijk had gemaakt.

'Ik moet je iets zeggen,' had ze moedig gezegd, op weg naar een nieuw visrestaurant in Brighton, althans, dat dacht zij, terwijl ze eigenlijk op weg waren naar zijn zus Veronika, die stand-by stond om hen naar het vliegveld te brengen.

'Nou, ik moet met jou *ook* ergens over praten!' zei Thomas, nogal blij, realiseerde ze zich later. 'Maar ga jij maar eerst,' zei hij genereus.

Dus ging zij eerst, en zijn afwachtende gezicht was vertrokken als dat van een zesjarig jongetje dat probeerde niet te huilen nadat hij zijn knie had gestoten, en Sophie had uit het raam gekeken naar het langsrazende verkeer, terwijl ze schuld bewust een vuist tegen haar maag drukte.

Wat zou er zijn gebeurd als *hij* eerst was gegaan?

Ze zou het natuurlijk een week hebben uitgesteld, en ze zou naar Fiji zijn gegaan. En als hij zijn aanzoek had gedaan zou ze 'ja' hebben gezegd. Hoe zou ze ooit 'nee' hebben kunnen zeggen? Het zou een farce zijn geweest: Thomas die blij het witte zand van zijn knie zou vegen en met een signaal aan het orkestje zou hebben laten weten dat ze op moesten houden met spelen. Maar ja, ze was wel erg dol op een romantisch huwelijksaanzoek!

'Ik sta echt voor paal,' had hij verzucht, met zijn hoofd voorovergebogen, zich vastklampend aan het stuur, nadat hij stil was gaan staan op een plek waar het niet mocht (het bewijs van zijn afwezige stemming, hij had niet eens op de borden gelet) en hij onthulde al zijn in rook opgegane plannen met bittere, triomfantelijke haast. Hij haalde zelfs het doosje met de ring tevoorschijn, hartverscheurend verpakt in bubbelplastic en verstopt in een paar zwarte sokken in het ritsgedeelte van zijn handbagage.

'Jij staat helemaal niet voor paal. Iedereen zal *mij* een bitch vinden,' had ze gezegd, terwijl ze schuld bewust zijn hand vasthield en met een verwarde blik naar de ring keek die bijna van haar was geweest (hij was nogal mooi, helaas). Ze vroeg zich af of het van zeer slechte smaak zou getuigen als ze zou vragen of ze hem even mocht passen, alleen om te kijken hoe hij zou staan.

'Iedereen houdt van jou, Sophie,' zei Thomas verbitterd. 'Het maakt niet uit wat je doet.'

Het vleide haar eerst te horen dat iedereen van haar hield, maar ze was vervolgens toch geschrokken van haar eigen narcisme. Ze had nota bene zojuist Thomas' hart gebroken.

In feite waren er wel degelijk mensen die het haar kwalijk namen, in het bijzonder de mensen die betrokken waren bij de voorbereidingen

van het geheime aanzoek. Ze hadden het gevoel alsof Sophie ook hen had afgewezen. Thomas' zus Veronika, die de reden was dat Thomas en Sophie elkaar ontmoet hadden, had elf maanden niet tegen haar gesproken. (Eigenlijk was dit best een opluchting, want Veronika kon nogal veeleisend zijn in de omgang, en Sophie vond het lastig om voldoende dank te betuigen toen Veronika uiteindelijk grootmoedig besloot om het haar te vergeven.)

Het leek erop dat Sophie zowel inhalig als verkwistend was geweest. Inhalig omdat ze meer wilde dan een leuke, intelligente, goed uitziende man terwijl ze al dik in de dertig was en in Sidney woonde, de hoofdstad van de wereld. Verkwistend omdat ze een fantastisch, duur, zorgvuldig gepland huwelijksaanzoek had weggegooid.

Uiteraard kreeg ze haar verdiende loon.

Thomas was allang weer aan de vrouw, precies zoals zijn moeder Sophie opgewekt had verzekerd. 'Maak je geen zorgen, Sophie, die is zo weer aan de vrouw!' Hij kreeg de reis naar Fiji vergoed van een meelevende dame van het reisbureau; eigenlijk een overdreven meelevende dame, genaamd Deborah. En Deborah was zo verstandig om een paar maanden later wel zijn aanzoek te accepteren. (Een aanzoek dat overigens verbluffend veel gelijkenis vertoonde met zijn geplande aanzoek aan haar, behalve dat de locatie Vanuatu was en dat er een strijkkwartet was in plaats van een orkestje.)

Sophie daarentegen was nog steeds heel erg single.

De afgelopen drie jaar had ze drie eerste dates gehad, twee tweede dates en nul derde dates. Ze had een beschonken onenightstand gehad na een liefdadigheidsbal, een dronken zoenpartij na een verkleedfeestje van iemand die veertig werd, en een heel vreemde nuchtere zoenpartij met een dikke kerel in de hal tijdens een doopplechtigheid. (Hij had nooit meer gebeld, die vent! Wat een vernedering!) Ze leefde nu al twee jaar celibatair en seks begon net zo onwaarschijnlijk te lijken als toen Ann-Marie Morton het in de tweede klas van de middelbare school voor het eerst aan haar uitlegde met behulp van een nogal plastische tekening.

Ondanks het feit dat ze welbewust elke uitnodiging voor een sociale gebeurtenis aannam, naar feestjes ging waar ze niemand kende behalve de gastheer of gastvrouw, lid werd van clubs en deelnam aan sportieve, onaangename activiteiten waar loslopende mannen zich toe aange trokken voelden, was ze niet eens in de buurt geweest van een nieuwe relatie. Het was lachwekkend dat ze zich destijds druk maakte of ze wel

trouw kon blijven aan Thomas. Met wie had ze dan ontrouw moeten zijn?

Angstaanjagend genoeg was ze een maand geleden negenendertig geworden. Het leek niet uit te maken dat ze zich nog precies hetzelfde voelde als toen ze vijftwintig was, de verjaardagen bleven maar komen. Ze was dus al bijna veertig – wat klonk dat droog en grote-mensenachtig – en toch was ze nog steeds gewoon Sophie.

De laatste tijd was haar biologische klok, waar ze nooit eerder last van had gehad, sneller beginnen te tikken. Alsof hij wilde zeggen: Eh, neem me niet kwalijk, maar zou je niet eens een beetje opschieten, opschieten, opschieten? Ze had zichzelf erop betrapt dat ze naar baby's in kinderwagens keek met dezelfde verlangende blik als waarmee mannen in een midlifecrisis naar tienermeisjes kijken. Toen ze hoorde dat Thomas een kind kreeg, had ze gezegd: 'O, wat leuk voor hem.' Maar een paar uur later, in bad, was ze in tranen uitgebarsten en had ze geschreeuwd: 'Stomme idioot die je bent!'

De volgende dag was haar natuurlijke optimisme weer teruggekeerd. Ze had immers een geweldige carrière en een fantastisch sociaal leven. Ze was absoluut geen oude vrijster met een kat. Ze ging bijna elke avond uit en ze hield niet eens van katten. Alles zou goed komen. Ergens om de hoek stond de Ware op haar te wachten, en hij zou tevoorschijn komen op een moment dat ze het totaal niet verwachtte.

Misschien wilde Thomas haar die avond wel spreken om haar te koppelen aan een lange, donkere, mooie vriend? Ha, ha. Grappig.

Ze vroeg zich af of Thomas uit de hoogte zou doen. Zelfs een man die zo goedaardig was als hij, zou zich toch wel een beetje verknouwen om hoe de zaken er nu voorstonden. Ach, laat hem maar trots zijn, dacht Sophie bij zichzelf terwijl ze verderging met haar memo aan de feestcommissie. (☺) *Een leuk idee van Fran!* (☺) Je hebt zijn hart gebroken. Gun hem zijn trots.

Scribbly Gum Island, 1932

Toen ze zeiden dat ze een verslaggever zouden sturen, had Connie zich een veel ouder iemand voorgesteld: een intimiderend type met zo'n blasé blik van ik-heb-alles-al-meeemaakt en van die verschrikkelijke gele vingers van het roken. Iemand die ongeduldig en neerbuigend zou doen als ze te lang over de antwoorden deed. Ze had besloten dat ze kort van stof zou blijven, zonder onnodige details, en dat ze hem waarschijnlijk geen tweede koekje zou aanbieden.

Maar Jimmy Thrum was absoluut niet blasé. Hij was ontzettend energiek. Hij kon niet veel ouder zijn dan zij, eenentwintig op zijn hoogst, mager en met lange ledematen, met sproetjes op zijn neus en ogen met een wonderlijke kleur die naar haar twinkelden en glinsterden vanonder zijn bruine hoed.

Ja, Jimmy Thrum bruiste van het leven.

Toen ze hem ontmoette op het station holde hij met drie treden tegelijk de trap op om haar te begroeten als een grote schattige labrador. Hij stond erop dat hij de riemen nam toen ze naar het eiland roeiden, ook al betwijfelde ze dat hij ooit eerder in een boot had gezeten. Ze hield zich in om niet de hevig tekeergaande riemen over te nemen of om te klagen over de plotselinge spetters ijskoud rivierwater, want hij had het duidelijk heel erg naar zijn zin. Hij ademde diep in alsof het zijn eerste vakantiedag was, en gooide zijn hoofd naar achteren zodat zijn gezicht de winterzon kon vangen. Hij maakte haar aan het giechelen als een hulpeloos kind. Ze moest haar hoofd afwenden en net doen alsof ze gefascineerd was door de vlucht van een pelikaan.

Jimmy Thrum de verslaggever zat aan de keukentafel van de familie Doughty. Hij klokte zijn tweede kop thee naar binnen en at gulzig zijn derde koekje, waarbij hij een spoor van kruimels achterliet die hij met een natte vinger probeerde op te pakken.

Door de manier waarop hij naar haar luisterde leek het alsof hij niet zomaar geïnteresseerd was in haar verhaal; hij was duidelijk geboeid. Ik hoop dat hij me niet in de maling neemt, bedacht Connie zich met plotselinge achterdocht. Moest een verslaggever niet ietsje minder enthousiast zijn?

Als hij deed alsof, kon hij erg goed toneelspelen. Hij had zelfs een paar keer op zijn dij geslagen.

Ze maakte van de gelegenheid gebruik om hem te bestuderen toen hij met zijn hoofd voorovergebogen in zijn notitieblok zat te schrijven. Hij had een knokige nek en onverwacht harige armen. Er sprongen steeds weer krullen omhoog uit zijn gladgekamde kapsel. Hij noteerde een mengeling van symbolen en woorden. Ze kon lezen dat hij *Scribbly Gum Island* en haar eigen naam had opgeschreven, zorgvuldig uitgespeld: *Constance (Connie) Doughty. Leeftijd: 19.*

‘Dit is een geweldig verhaal.’ Hij keek op. Ze had nog steeds geen beslissing genomen over de kleur van zijn ogen.

‘Fijn,’ zei Connie, en ze dacht: laat hem in hemelsnaam niet denken dat je je gevleid voelt.

Het was niet verwonderlijk dat ze zich een beetje, ja, om eerlijk te zijn, *gecharmeerd* voelde. Het was gewoon verfrissend om eens iemand in huis te hebben met een beetje geestdrift, nu haar vader en Rose allebei de hele tijd van die wazige, sombere uitdrukkingen op hun gezicht hadden. Connie had soms de behoefte om ze bij de kraag te vatten en hun koppen tegen elkaar te slaan. Vader had natuurlijk een goede reden. Zoals moeder altijd verzucht had, was Frankrijk geen lolletje geweest. Maar Rose: ja, zij moest er nu potdomme maar eens mee ophouden. Zeker nu er een baby in huis was. Een arme, hulpeloze baby die er niet voor had gekozen om op dit ongelegen moment op de wereld te komen.

Jimmy was klaar met schrijven, schudde verbaasd zijn hoofd en zei: ‘Dus je zei dat het water nog stond te koken?’

‘Ja, en de cake was nog warm. Hij kon niet langer dan een paar minuten uit de oven zijn.’

‘Wat voor cake was het?’

‘Een marmercake.’

‘Dat is zo’n cake met chocola, toch?’

Hij keek alsof hij honger had. Alle koekjes waren op en er was niets meer om hem aan te bieden. Connie wenste dat ze hem een flinke maaltijd kon voorzetten, zoals ze die hadden toen haar moeder nog leefde. Het zou zo’n voldoening geven om een hongerige man te eten te geven,

dampende borden neer te zetten tot hij met de hand op zijn buik zou zeggen: 'Nee, nee, ik kan echt niet meer.' Ooit zou Connie in een huis wonen met een kast vol eten. Want dit kon zo niet: magere (mooie!) jongens als Jimmy Thrum zouden geen honger moeten hebben.

'Chocola, ja. Inderdaad.'

'En de baby lag daar gewoon, te huilen neem ik aan?'

'Nee, nee,' zei Connie, een beetje geïrriteerd door die opmerking. 'De baby *glimlachte*. Ze werd wakker toen we binnenkwamen en ze glimlachte naar ons.'

'Het arme schaap,' zei Jimmy Thrum mistroostig. 'Haar ouders zomaar ineens verdwenen! Denk je dat ze haar vader en moeder mist?'

'Ze is te jong om er iets van mee te krijgen,' zei Connie resoluut. Ze wilde dat het duidelijk was dat de baby nu in goede handen was. Ze wilde niet dat rijke weldoeners die het artikel lazen zich de baby zouden toe-eigenen. 'Ze maakt het uitstekend. We zullen goed voor haar zorgen tot haar ouders terugkomen.'

'Als ze terugkomen,' benadrukte Jimmy. 'Dat lijkt niet aannemelijk, vind je wel? Heb jij nou niet het vermoeden dat er iets ernstigs is gebeurd?'

'Ik heb geen idee,' zei Connie. 'Het is gewoon een mysterie.'

'Een mysterie, hè? Een onopgelost mysterie.' Was dat nou een scherpe blik? Hield hij nou net te lang oogcontact met haar? Keek hij nou dwars door haar heen?

Zijn ogen hadden de warme bruine kleur van kaneel. Connie was dol op kaneel. Na een warme maaltijd zou ze hem warme appeltaart met verse room willen voorzetten. En wat later (*voor het naar bed gaan!*) zou ze hem een paar heel dikke wentelteefjes geven en een kop sterke thee.

Misschien zag ze die scherpe blik verkeerd. Misschien was het wel een geïnteresseerde blik. De jurk die ze aanhad had een mooi decolleté en toen ze die ochtend haar haren had gekamd, had ze opgemerkt dat haar lok precies goed over haar voorhoofd viel. Maar eigenlijk leek hij meer geïnteresseerd in haar decolleté dan in de lok.

'Weet je waar dit wel wat van weg heeft?' zei Jimmy. 'Dat verhaal van de *Mary Celeste*. Heb je wel eens gehoord van de *Mary Celeste*?'

Wat een geluk. Ze hoefde hem de vergelijking niet zelf aan de hand te doen. Het was precies het extraatje dat het verhaal nodig had.

'Ja, er staat me wel iets van bij,' zei ze, en ze deed net of ze het niet zeker wist. 'Dat was dat schip, toch?'

'Precies! Het voer van New York naar Italië, ongeveer zes jaar geleden, en het werd leeg aangetroffen. Alle tien de opvarenden waren verdwenen! Spoorloos. Er zijn natuurlijk een hoop theorieën, maar allemaal even onbevredigend.'

Geen tien, maar elf opvarenden, dacht Connie. Tien volwassenen en een klein meisje.

'In dit geval betreft het natuurlijk een huis en geen schip.'

Goed gezien zeg, dacht Connie, maar ze vergaf het hem vanwege de glanzende, opgewonden blik in zijn kaneelbruine ogen.

Hij ging verder: 'En er is natuurlijk één overlevende, de baby. Maar die kan ons helaas niets vertellen.'

'Helaas niet,' stemde Connie in.

'Het mysterie van Alice en Jack Munro en hun verlaten huis. Het Munro Baby Mysterie. Onze eigen *Mary Celeste*.'

Connie glimlachte bemoedigend. 'Is dat wat je een primeur noemt?' vroeg ze onschuldig.

'Dat is precies wat ik het zou noemen! De primeur van 1932!' Jimmy keek verheugd en boog zich weer over zijn notitieblok om wat op te schrijven.

'Ben je allang verslaggever?' vroeg Connie.

Hij leek meer rechteop te gaan zitten en Connie realiseerde zich dat ze zijn gevoelens had gekrenkt. Het stemde haar milder tegenover hem. 'Ik ben nog maar net begonnen,' zei hij defensief, en hij streek met de palm van zijn hand over zijn hoofd alsof hij zich zojuist herinnerde dat zijn haar waarschijnlijk weigerde in model te blijven.

Dus de krant had niet gedacht dat het een interessant verhaal zou zijn. Maar toch, misschien werkte Jimmy Thrums enthousiasme wel aanstekelijk.

'Wat zegt de politie hier eigenlijk over?' vroeg Jimmy, op een formelere toon dan hij eerder had gebruikt. 'Ik neem aan dat je ze ingelicht hebt toen je de baby vond?'

Ze sprak op vertrouwelijke toon om hem milder te stemmen. 'Eigenlijk waren ze niet zo geïnteresseerd, althans in het begin. Ze vonden het helemaal niet zo mysterieus. De Munro's liepen achter met hun huur. Mensen laten tegenwoordig wel vaker hun huis achter. Vaak gaan ze midden in de nacht weg. En dan laten ze ook hun kinderen achter.'

'Maar normaal gesproken laten ze hun kinderen toch achter bij een kerk of voor iemands deur. Ze laten zo'n kind niet zomaar slapend in huis liggen.'

‘Alice had Rose en mij uitgenodigd voor de thee,’ zei Connie. ‘Ik denk dat ze geweten heeft dat de baby gevonden zou worden.’

‘Maar de ketel stond op het vuur! En de cake stond klaar om geglaazuurd te worden!’ Jimmy hervatte zijn eerdere enthousiasme terwijl hij zijn primeur verdedigde. ‘En jij zei dat er een stoel ondersteboven lag en dat er bloed op de vloer lag!’

‘De politieagent zei dat hij meer geïnteresseerd zou zijn als er een lichaam op de vloer had gelegen. Ik denk ook dat hij meer geïnteresseerd zou zijn geweest als mijn vader de aangifte had gedaan, en niet ik. Maar mijn vader gaat niet zo vaak van het eiland af. Hij is niet zo gezond. Hij is twee keer getroffen door een gasaanval in Frankrijk. Hij is een beetje... nou ja, zoals ik al zei, hij komt het eiland eigenlijk nooit af.’

Ze wilde zeggen dat haar vader niet helemaal goed bij zijn hoofd was, maar toen besepte ze dat dat voor het verhaal niet uitmaakte en dat het Jimmy Thrum niets aanging. Niettemin wilde ze om de een of andere reden Jimmy graag vertellen dat vader nog vreemder was geworden sinds haar moeders dood, en hoe bezorgd ze was om Rose, die ook een beetje vreemd leek te worden.

Ze vertelde verder. ‘Hoe dan ook, de politieagent kwam uiteindelijk toch langs, hij keek even door het huis en krabde op zijn hoofd. Hij zei dat die vlekken niet *per se* bloedvlekken hoefden te zijn. Je moet maar zien wat jij ervan denkt als we er straks langsgaan. Mij lijken het toch echt wel bloedvlekken. Hij zei verder dat hij ergens volgende week nog wel eens zou langskomen als de Munro’s nog steeds niet terug waren. Hij leek ervan overtuigd dat ze terug zouden komen voor hun baby. Ik begrijp wel dat hij het erg druk had, en dat hij mij waarschijnlijk maar een raar meisje vond. Mensen vinden het toch al zo’n gedoe om naar dit eiland te komen. Je zou bijna denken dat we op de maan leven.’

‘Ik vind jou helemaal geen raar meisje.’

‘Dank je.’

Hun ogen ontmoetten elkaar en ze keken tegelijkertijd weg terwijl ze ongemakkelijk op hun stoel heen en weer schoven.

‘Het is de moeite wel waard,’ zei Jimmy plotseling. ‘Dit eiland. Het is echt prachtig hier. Je hebt echt geluk dat je hier woont. Ik snap niet dat mensen hier niet komen om te picknicken.’

Picknicken. Precies, dacht Connie. Eerst picknicken, dan een thee-huisje.

Plotseling klonk er een katachtige schreeuw vanuit de gang en Jimmy keek verbaasd op.

'Is dat de Munro-baby?' vroeg hij, alsof hij verbaasd was over het toeval dat ze het over de baby hadden en dat ze nog echt bestond ook.

'Ja,' zei Connie. 'Mijn zus pakt haar wel op.'

Maar de baby bleef huilen, en nadat Jimmy en Connie een tijdje naar elkaar hadden zitten staren, stond Connie op. Ze trof Rose achter de naaimachine van hun moeder, uit het raam starend, haar gezicht bewegingloos en leeg. Ze sprong op toen Connie zei: 'Hoor je de baby niet?' en antwoordde toen: 'O sorry, ik was wat aan het naaien.'

'Misschien helpt het om dan ook een stukje stof te hebben,' antwoordde Connie, en ze dacht: er is iets goed mis met haar.

Connie pakte de baby op, die ophield met huilen en hoopvolle zuigbewegingen begon te maken met haar mond om aan te geven dat ze honger had. Hoe moeilijk was het nou helemaal, zo'n baby, vond Connie, terwijl ze haar mee terugnam naar de keuken. Elke idioot kan ervoor zorgen.

'Jimmy, ik wil je voorstellen aan onze kleine Enigma.'

Maar Jimmy keek niet eens naar de baby. In plaats daarvan keek hij naar Connies voorhoofd en zei: 'Wat ik me nog afvroeg, hè... Ja, ik vroeg me eigenlijk af of jij verkering hebt?'

Dat duurt niet lang meer, dacht Connie bij zichzelf, en ze glimlachte terwijl ze haar neus begroef in de zachte plooien van het halsje van de baby.

Derde druk, eerste in deze uitvoering, april 2017

Oorspronkelijke titel: *The Last Anniversary*

Oorspronkelijke uitgever: Pan Macmillan Australia Pty Limited

Copyright © 2005 Liane Moriarty

Copyright © 2006, 2017 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anna Livestro

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagillustratie: © depositphotos/LiliGraphie

Opmaak: ZetSpiegel, op basis opmaak Studio Milinda/Het vlakke land

ISBN 978 90 261 3982 6

ISBN e-book 978 90 261 4331 1

NUR 302

Passage uit het gedicht 'Do Not Go Gentle Into That Good Night' van
Dylan Thomas, uit *Collected Poems* (gepubliceerd door Dent),
overgenomen met toestemming van David Higham Associates Limited.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht.
Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven
zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsofname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.